

Aaretejaht satelliitide ja sõpradega

Võtke lahti „Seiklusjutte maalt ja merelt” raamat ja seiklus kodust lahkumata on alanud. Kui aga toast välja minna, võib võtta GPSis kaasa koordinaadid. Mõne aarde koordinaadid.

Oli aasta 2004 unine 1. jaanuari varahommik. Uus aasta oli vastu võetud ühe põhjaranniku vana kivist meierei ruumides – õnnetina valatud, seiklusjutte räägitud, aga hommikul tekkis tahtmine veel mõni päris seiklus ise läbi elada, et aasta algaks kuidagi eriliselt. Kaasas oli Magellani mustvalge GPS. Keegi teadis uut ja põnevat sõna „geopeitus”. Leidsime veebist lehekülje, kus olid aarded ja nende koordinaadid. Pool tundi sai kõigepealt mässatud koordinaatide GPSis õigesse formaati viimisega.

„Üks aare on siit vaid üheksa kilomeetri kaugusel,” avastas GPSi omanik. Koordinaadid viisid väikese jäätunud joakese äärde. Keegi ei teadnud, mida seal edasi otsida. Luusisime niisama ringi, mingi prügikott vedeles puuõõnes ja jäi ühele silma. Koti sees oli roostes aardekirst, oligi aare. Nagu „Aarete saares”.

Et ei peaks pettuma

10. veebruaril 2001 läksid **Enn** ja **Hannes Veenpere** Helme linnusevaremete taha, kaasas kohvipurk ja natuke nänni. GPS muidugi ka. Enn Veenpere oli varem lugenud ajalehest **Henrik Roonemaa** lugu, et on üks selline mäng, kus peidetakse aare koordinaatidele ja siis teised lähevad otsima. Nimetati seda mõne kuu vanust mängu *geocaching*’uks. Et esimesi otsijaid mitte liiga ära ehmatada ja et nad kohe alguses pettuma ei peaks, sai Eesti esimene aare väga lihtsasse kohta. „Parkige oma auto näiteks N58° 00’57,6” ja E025° 52’48,2”, jalutage veidi kenas

looduses ja peaksitegi varsti leidma,” kirjutavad Veenpered aardekirjelduses. Juba mõni päev hiljem, 17. veebruaril, teevad esimesed leidjad sissekande aarde logiraamatusse.

Aardeotsijaid ei tormanud murdu aardeid otsima, sest GPS oli Eesti peredes ikkagi harv nähtus.

Militaristid leebusid

Enne 1. maid 2000 polnud geopeitust võimalik mängida, sest USA sõjaväe käes olev satelliidsüsteem pakkus tsiviilkasutajatele hajutatud täpsust, mis ulatus mõnesaja meetrini. Eksinuid juhatas küll metsast välja, aga täppis-aardeotsingut ei maksnud loota. USAs aga peideti juba mõni päev hiljem pärast täpsuse suurenemist esimene *geocaching*’u aare, et proovida, kas ikka on täpsus piisav, et teised otsijad aarde üles leiaksid. Leidsid küll.

Esimesed GPS-kaardid hakkasid mõni aasta hiljem ka Eestisse jõudma, kuid esialgu sai nende pealt tsariaegseid raudteesid ja kolme põhi- maanteed vaadata. 2007.-2008. aastal oli juba päris hea seis ja siis uhkustas mõni geopeitur pigem sellega, et ta otsib aardeid kaardita GPSiga või lausa GPSita. Üks kasutajagi võttis omale nimeks *gpsitu*, kuigi õige pea sai ka tema GPSi.

„2010. aastal oli kaardinduses juba päris hea seis,” ütleb Enn Veenpere, kes tänu geopeitusele sattus lõpuks ka Regiosse tööle. „Nüüd kurdavad kasutajad pigem, kui talu kinnistu kõiki kihvunnikuid pole peale märgitud.”

**KURDAVAD,
KUI TALU KI-
VIHUNIKUID
POLE KAAR-
DILE MÄRGI-
TUD.»**

Enn Veenpere
geopeituse
maaletooja